

DE STRIJD OP DE PHILIPPIJNEN

10 december in enkele uren veroverd door vijfduizend Japanse militairen.

Met het tweede Amerikaanse steunpunt, Wake, hadden de Japanners meer moeite: op 11 december werd hun eerste landingspoging door de vierhonderdvijftig Amerikaanse mariniers, die het garnizoen vormden, afgeslagen, maar op 23 december konden ca. vijftienhonderd Japanners aan land komen, zulks met steun van twee van de zes vliegkampschepen die Pearl Harbor hadden geteisterd. De strijd eindigde diezelfde dag.

Van de Britse Gilbert-eilanden werden Tarawa en Makin op 10 december door de Japanners bezet – beide eilanden waren onverdedigd.

Ter verdediging was wél de belangrijkste haven in de Australische Bismarck-archipel ingericht, Rabaul: hier bevonden zich, toen de Japanners op 23 januari '42 met meer dan vijfduizend man aanvielen, ca. veertienhonderd Australische militairen. De strijd duurde één dag, achten-twintig Australiërs sneuvelden. Van de overigen wisten ca. vierhonderd naar Australië te ontkomen, ca. honderdzestig Australische krijgsgevangenen werden door de Japanners vermoord.

*

Langer, veel langer, duurde de weerstand die de Amerikaanse en een deel van de inheemse troepen op de Philippijnen boden.

Het Philippijnse leger had, afgezien van enkele kleinere eenheden, op 8 december slechts één infanterie-divisie te velde, tien moesten toen nog gevormd worden uit de beschikbare ca. vijf-en-zeventigduizend reservisten. De kwaliteit van deze troepen was slecht: veel officieren en onderofficieren waren onvoldoende opgeleid, er waren sergeanten, zelfs compagnie-schrijvers, die analfabeet waren, in veel eenheden had niemand ooit met een wapen geschoten, er waren ook stukken geschut waarmee nooit geschoten was. In feite berustte de verdediging bij de Amerikaanse strijdkrachten: ca. dertigduizend militairen, redelijk goed voorzien van wapens (zij bezaten o.m. meer dan 100 tanks en 50 stukken mobiel geschut) en gesteund door 35 moderne *B-17*-bommenwerpers en meer dan 100 moderne *P-40*-jagers.

Door allerlei gebreken in het Amerikaanse communicatiesysteem en door de slechte kwaliteit van de Amerikaanse luchtafweer (er waren batterijen die granaten moesten afvuren waarvan de tien jaar oude explosiemechanismen waren verroest zodat maar één op de zes granaten